aga muidu tema kindel astumine oli nüüd kõikuw. Oma raudkübaraga tõi ta wet ja pesis nende haawad puhtaks, siis wõttis nende hiilgawad raudriided tamme-oksast maha, mis n'ad äkilise päästetuleku pärast enam aega selga panna ei saanud ja kelle pärast ka see õnnetus neile nüüd oli tulnud. Ta pani neile need selga ja nende sõariistad ka weel juure, kui ta enne neid puhtaks oli teinud, siis tõi ta kirwe ja labida, kaewas sügawa haua tammede alla ja pani oma armsad seltsimehed sinna sisse, puistas puulehta päale, wiskas siis mahalõõdud waenlaste sõariistad kui lepinguks weel juure ja lükkas haua kinni. Haua päale pani ta ühe tugewa risti, mis ta isi tegi ja pidas niihästi pääwa kui õõse sääl wahti, ega kuuldud hiljemine ühte sõnagi tema suust. Kaks nädalid istus ta nenda tummalt sääl, südamelikku waluga oma truuid sõbru taga leinades. Teda leiti ühel hommikul külm ja surnut, pää haua küngast wastu toetatud. Landmeister Meinhard von Querfurt, kui temale Goolin'i surmast täädust antud oli, sõitis isi ordo ülemate ja auusama rüütlitega Konoweidit'e kindlusse, et selle auusa ja wahwa sõamehele weel wiimist auu teha. Kõige suurema ilu ja rüütliku auuga sai Goolin oma seltsimeeste kõrwa maha maetud ja sinna päale üks sammas ülesse säetud, kelle ülemise otsa neli raudkübaratega sõameeste pääd kunstlikult wälja lõigatud oliwad. Seda sammast nimetadi „neljawenna sammas", ja see nimi liigub praegu weel sääl se rahwa suus.

Weel täna pääw seisab see sammas sääl, saab aga wahel haritud, aga sellsamal moodil ja näul peetud, kuida see algusest olnud, ja mõnigi teekäija põõrab omad sammud sinna poole ja jääb tõsise mõttedega seda wanaaea mälestust waatama.

Kuidas haawu parandada.

Haawu ei saa ega wõi mitte ühel wiisil parandada, sest et n'ad mitmesugused on: suu-

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1880, lk. 26